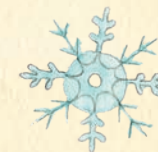

Цією книжкою можна користуватися
як адвент-календарем: щодня за двадцять чотири дні
до свята відкривайте сторінку з новою захопливою історією.
Приємного читання та слухання!

Зміст

До Різдва залишилося двадцять три дні.....	6
До Різдва залишилося двадцять два дні.....	10
До Різдва залишився двадцять один день	14
До Різдва залишилося двадцять днів.....	18
До Різдва залишилося дев'ятнадцять днів	22
До Різдва залишилося вісімнадцять днів.....	26
До Різдва залишилося сімнадцять днів	30
До Різдва залишилося шістнадцять днів.....	34
До Різдва залишилося п'ятнадцять днів.....	38
До Різдва залишилося чотирнадцять днів.....	42
До Різдва залишилося тринадцять днів.....	46
До Різдва залишилося дванадцять днів.....	50
До Різдва залишилося одинадцять днів	54
До Різдва залишилося десять днів	58
До Різдва залишилося дев'ять днів.....	62
До Різдва залишилося вісім днів.....	66
До Різдва залишилося сім днів	70
До Різдва залишилося шість днів	74
До Різдва залишилося п'ять днів	78
До Різдва залишилося чотири дні	82
До Різдва залишилося три дні.....	86
До Різдва залишилося два дні.....	90
До Різдва залишився один день	94
Сьогодні Різдво!.....	98
Відповіді.....	103

Фрідерун Райхенштеттер
вивчала мови в Мюнхені, Страсбурзі та Лондоні.
Потім працювала в різних міжнародних організаціях
у Німеччині та за кордоном. Вона багато років є незалежним
автором і пише дитячі та науково-популярні книжки.
Вона живе з чоловіком у Мюнхені.

Аліса Келін
народилася у Швейцарії в 1970 році. Ще в дитинстві вона
захоплювалася тим, що розповідала історії, а також постійно
малювала. Після попереднього курсу у Віденському універси-
теті прикладних мистецтв вона чотири роки навчалась
у графічного дизайнера та художника Елсо Скьяво в Цюріху.
З 2012 року працює позаштатною графічною дизайнеркою
та ілюстраторкою. Вона живе зі своїм чоловіком
і двома дітьми в Цюріхському Оберланді.

В очікуванні Різдвяної Мишки

У грудні ліс завжди перетворювався на зимову країну чудес. Сніг блищав на сонці. Ялиці та смереки були закутані в сніжно-білі шуби, а трава й кущі — помережані сяйливим інієм.

Було дуже холодно. Став падати густий сніг.

Та попри це на галявинці між високими буками зібралася невеличка купка лісових мешканців.

На розлогій гілці вмовстився пугач Карл. На сучок неподалік від нього сів крук Руді та почав чистити своє чорне пір'я. Під деревом хихотіла качка Емма, а на розчищеному від снігу моху лежали борсуки Даго та Дейзі. Кролиця Клара притупувала задніми лапками, намагаючись зігрітися, а лис Фріц гасав галявиною, і йому не було холодно. Між товстим корінням старого бука можна було розгледіти гнома Червоний Ковпачок, біля якого нервово вистрибували ельфи Адо й Удо. Мешкали вони під землею, разом із гномами та моховиками. На поверхню ж виходили лише за особливих обставин.

А день сьогодні був і справді дуже особливий! Вони всю ніч чекали на Різдвяну Мишку. Щороку, за двадцять п'ять днів до Святвечора, вона з'являлася на галявині в золотавій мерехтливій шубці, яку надягала лише на різдвяні свята. Її велика родина лишалася вдома на узліссі й репетирувала пісню, яку хором співала на Святвечір.

І так щороку. Та не тепер.

Зазвичай цього особливого дня Мишка приходила до лісу засвітити гірлянди, бо саме вони створювали на Різдво святковий настрій. Та зараз було темно.

Гном Червоний Ковпачок почухав потилицю під гостроверхим капелюхом. Відсутність Мишки його непокоїла.

— Що робитимемо, якщо Різдвяна Мишка не з'явиться? — запитав він у друзів.

— Підемо її шукати. Інакше Різдво не прийде, — каркнув крук Руді. — Тільки вона може знайти найкраще місце для святкування. Тільки вона може вмовити сову, щоб та нікого не чіпала під час свята. Тільки вона знає геть усіх у лісі та дбає, щоб ніхто не лишився на Різдво сам.

— Якщо вона не прийде, — схлипнув ельф Удо, — ніхто не прикрасить дерев, ніхто не принесе нам подаруночки і не сховає, щоб потім ми їх шукали.

— І не буде музики, — підхопив Карл. — Може, навіть Санта-Клаус не прийде.

Тут застрекотіла сорока Елсі. Вона опустила на галявину й струсила сніжинки з пір'я.

— Ваше скиглення чути за кілометр, — дорікнула вона зібранню.

— Хіба це скиглення? Ми просто у відчаї! — образився гном Червоний Ковпачок. — Ти сама добре знаєш, що нашу Різдвяну Мишку ніхто не замінить.

— Дурниці! Незамінних не буває. Ми самі можемо знайти чудове місце для святкування. Десь воно має бути.

— Тільки не в цьому лісі, — буркнув пугач Карл, покрутивши головою навсібіч.

— Сама знаю! — огризнулася сорока. — І не крути головою! Ти просто хочеш першим помітити Різдвяну Мишку, якщо та взагалі з'явиться. Хвалько!

— Ти правильно здогадалася, — відповів на це Карл. — Ось і вона!

До Різдва залишилося двадцять три дні

Напередодні лісовим мешканцям кілька годин довелося чекати на Різдвяну Мишку на морозі, та ще й під снігом, який падав не перестаючи. Коли вона нарешті прийшла, всі вже мало не перетворилися на бурульки. Чому Різдвяна Мишка так забарилася? Що могло її так затримати?

Яким тваринам належать сліди на снігу?

Велике розчарування

Того дня місцем зустрічі обрали стару клуню на узліссі. Борсуки Дейзі та Даго з допомогою лиса Фріца розчистили сніг навколо неї й відчинили двері. А потім усі зайшли досередини.

— Якщо і далі так сипатиме сніг, — завважив лис Фріц, — на нашому святі можна ставити хрест. Нас усіх замете снігом.

— У мене теж недобрі передчуття, — зітхнув гном Червоний Ковпачок. — Цікаво, що сталося вчора?

Тут до клуні забігла Різдвяна Мишка разом з моховиками та ельфами.

— Доброго ранку, друзі! — захекано привіталася вона. — На жаль, маю дуже погані новини. Мені сказали, що Санта-Клаус на Святвечір до нас не прийде. А може, взагалі більше ніколи не прийде. Це повідомлення передав світлячкам маленький різдвяний янгол. У темряві вони його майже не розгледіли, і він дуже швидко зник. Мабуть, поспішав. Усе це здається мені дуже дивним. — Різдвяна Мишка у розпачі зітхнула. — Мабуть, сам Санта прислав того янгола. Певно, щось сталося.

— Не буде Санта-Клауса?

— Неможливо!

— Бути такого не може! — залунав хор голосів.

— Минулого разу він сказав, що не уявляє Святвечора без нас, — прошепотів гном Червоний Ковпачок і зітхнув. — Тепер уже мало хто й пам'ятає, як він прийшов до нас уперше.

— Розкажи, як це було! — попросили його ельфи.

— Це сталося одного лютого Святвечора, — почав гном Червоний Ковпачок. — Ми зібралися разом у великій печері, яка

вам усім добре знайома. Пра-пра-пра-прадід моховик сплів теплий м'який моховий килим, сяяли гірлянди, мерехтіли світлячки, пахло хвоєю... Раптом до печери увійшли дві великі білі тварини й безсило впали на моховий килим. За ними поріг переступив Санта-Клаус у хмарі срібних зірок. Такого ми ще ніколи не бачили. Ніби само небо зійшло на землю. Санта оглянув нашу прикрашену печеру й тихо промовив: «Як у вас затишно!» І Різдвяна Мишка запросила його відсвяткувати з нами. «Але я нічим не можу вам віддячити», — сказав Санта-Клаус. «Нам стане і твоїх зірок!» — запевнила його Різдвяна Мишка.

То було чудове свято. Коли ми прощалися, Санта сказав: «Ще ніколи не запрошували мене на Святвечір. Я ніколи не святкував, лише розвозив подарунки. Можна мені навідатися до вас іще?» «Якщо хочеш, приходь щороку», — відповіла Різдвяна Мишка.

Так і було.

— Так і має бути, — відгукнулася Різдвяна Мишка. — Я знайду Санта-Клауса і дізнаюся, що сталося. Доведеться вам кілька днів перебути без мене.

— Я з тобою! — каркнув крук Рудь з-під стелі. — Як ти впоратешся із цим завданням, не маючи крил?

До Різдва залишилося двадцять два дні

Позаяк підготовка до великого різдвяного святкування вимагає багато часу, то цю справу доручили особливому святковому комітету, до якого увійшло кілька лісових мешканців. Туди потрапили гном Червоний Ковпачок, ельфи Адо та Удо, моховики, крук Руді, борсуки Дейзі та Даго, лис Фріц, пугач Карл, сорока Елсі, качка Емма і кролиця Клара.

Перш ніж Різдвяна Мишка та крук Руді мали вирушити у дорогу, потрібно було обговорити ще кілька питань.

*Якої тварини зі святкового комітету
немає у печері?*

Остання зустріч перед дорогою

Цього дня Різдвяна Мишка запросила святковий комітет до великої печери, щоб розповісти про завдання, які вони мусять виконати.

— Любі друзі, — почала Мишка, — щороку ви мені дуже допомагаєте! Але тепер я прошу вас розпочати підготовку до Різдва без мене. Мене якийсь час не буде, тож на всі запитання відповідатиме гном Червоний Ковпачок. Ельфи, як завжди, подбають про подарунки.

— Сховаємо подарунки! — зраділи ельфи, бо вони просто обожнювали щось ховати.

— Тепер щодо вас, — звернулася Мишка до моховиків. — Чи вистачить у вас моху для того дивовижного м'якого килима, на якому так любляємо сидіти ми і наші гості?

— Літо було посушливе, проте моху нам вистачить! — запевнив найменший мохівець. — Може, кролиця Клара допоможе нам зібрати мох?

Клара кивнула.

— Даго і Дейзі, а ви? — поцікавилася Різдвяна Мишка.

— Ми готові! — відгукнулася Дейзі. — Хоча роботи в нас дуже багато.

Даго зітхнув.

— Ох, а ще ж треба декого розбудити... Нелегко буде мені з цим упоратися. Їжаки, соні, кажани, світлячки... Аж до самого Різдва роботи стане. Чи й не три тижні доведеться нам щодня нагадувати всім про Різдво. Із сонями найтяжче. Якщо

вони просплять Різдво через те, що ми не зможемо їх розбудити, то образяться на нас на весь рік.

Слово взяв лис Фріц:

— Найголовніше — це якомога скоріше визначитися з місцем святкування.

— Чому саме це найголовніше? — поцікавилася качка Емма. Вона дуже любила поговорити, але майже все з почутого невдовзі забувала.

— Коли ти вже затишиш, що ніхто, крім нас, не подбає про підготовку до Святвечора. Маємо стільки роботи! — ухнув пугач Карл.

— Так і є! — хихикнула качка Емма. — Але не сварися. Не можна ж усе втримати у голові! На жаль, інколи щось та забуваєш. Я подбаю про водоплавних птахів, які залишаються тут узимку, і покажу їм дорогу до місця святкування.

— А ми, — підхопили Адо й Удо, — зачинимося в нашій пекарні! Але що пектимемо, не скажемо.

— Бачу, без мене ви чудово впораєтеся, — задоволено завважила Різдвяна Мишка. — Що скажете, якщо влаштуємо свято тут, у цій прекрасній печері? Сова, яка тут мешкає, не проти.

Усі закивали, тільки сорока Елсі розчаровано поскрекотала:

— Але мої різдвяні прикраси краще сяятимуть у лісі!

— А тут біля самісінького входу ростуть ялинки, — сказав гном Червоний Ковпачок.

— Все одно, — зітхнула сорока Елсі.

